

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem ve věci

žalobce: **N. K.**, narozen X,
státní příslušník X,
toho času v X,

zastoupen advokátem JUDr. Ing. Jakubem Backou,
se sídlem Šlejnická 13, Praha,

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje,**
se sídlem Na Baních 1535, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 12. 2019, čj. KRPS-327590-15/ČJ-2019-010026,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Soudem ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi, se přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4 114 Kč. Tato částka bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu Krajského soudu v P. do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce napadl žalobou v záhlaví označené rozhodnutí, kterým žalovaná rozhodla podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území Č. r., ve znění zákona č. 176/2019 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o zajištění

žalobce za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem E. u., a to nařízením E. p. a R. (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení č. s. příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z č. s. (dále jen „nařízení D. III“). Doba zajištění byla stanovena na X d. od okamžiku omezení osobní svobody.

2. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí především vyšla ze skutečnosti, že žalobce byl dne X kontrolován v obci K. v o. K. Žalobce nepředložil žádný doklad totožnosti. V systému E. bylo zjištěno, že dne X podal žalobce v B. r. žádost o mezinárodní ochranu, a to ve s. H. O žádosti nebylo dosud rozhodnuto. Žalobce v rámci svého výslechu uvedl, že se narodil v roce X, je svobodný, zasnoubený, bezdětný. Rodiče i sourozenci žalobce bydlí v K. V létě X opustil žalobce A., vycestoval bez jakéhokoli dokladu. Telefonicky si dohodl dopravu do T. přes Í. V I. zůstal rok a sedm měsíců, živil se prací na černo. Před čtyřmi a půl měsíci se rozhodl odcestovat do E., konkrétně chtěl jet do F., neboť tam dostane rychle občanský průkaz. Z I. jel do S., kde ho kontrolovala p. a zavřela ho do t. P. ho v S. vyslechla, vzala mu otisky prstů a žalobce podepsal několik listin. Po měsíci byl přemístěn do jiného t., jenž se nacházel rovněž v S. a v němž nebyl tak přísný režim, mohl se volně pohybovat i mimo t. Žalobce se tak rozhodl utéct do S., v čemž mu pomohl jeho k. z I., který žalobci zařídil cestu do B. V S. pobýval asi měsíc a půl v t. nedaleko B., kde dostal nějakou kartu se jménem a fotografií. Ze S. pak cestoval do R., kde se společně s dalšími neznámými cizinci domluvil s řidičem kamionu, že je doveze do S. r. N. Asi po čtyřech dnech jízdy jim řidič řekl, aby vystoupili, neboť jsou v N., a odjel. Asi po 10 minutách je kontrolovala P. Č. r. Skutečným cílem žalobcovy cesty je F., kam chce zamířit i za současné situace, nemá vůbec zájem setrvat na území Č. r., natož se navrátit do B. r. Žalobce připustil, že v B. požádal o mezinárodní ochranu, jinak by ho p. nepustila. Z A. odešel kvůli problémům s rodiči své snoubenky, kteří nesouhlasili s jejich sňatkem a h. žalobci z.
3. Na základě těchto skutečností dospěla žalovaná k závěru, že žalobce bude navrácen podle nařízení D. III do B. r., která je v souladu s pravidly obsaženými v tomto nařízení odpovědná za provedení řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Stručně se zabývala otázkou, zda azylový systém v B. r. nevykazuje systematické nedostatky, a dospěla k závěru, že tomu tak není. To odůvodnila tím, že B. r. je součástí E. u., jedná se o bezpečnou zemi s běžnými azylovými procedurami. Žalovaná se při své činnosti doposud nesetkala s negativní námitkou, která by se vztahovala k azylovým procedurám probíhajícím v tomto státě. Žalobce žádné nedostatky b. azylového systému nenamítl a žalované nejsou známy. Žalovaná dále uvedla, že vzhledem k přístupu žalobce k plnění jeho povinnosti setrvat v č. s. odpovědném za posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany do doby jejího vyřízení hrozí vážné nebezpečí útěku. Zvláštní opatření nemohou být v případě žalobce účinná, proto je nezbytné přistoupit k jeho zajištění.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

4. Žalobce v žalobě, ve znění jejího doplnění ze dne 1. 1. 2020, napadl výlučně otázky související s tím, zda lze žalobce předat do B. r. vzhledem k nedostatkům tamějšího azylového systému. Žalobce žalované předně vytkl, že se v napadeném rozhodnutí touto

otázkou dostatečně nezabývala. Žalovaná podle žalobce přistoupila k jeho předání do B. jako k jakémukoliv předání do „standardního“ č. s. s. s. a vůbec nevyhodnotila specifika b. azylového systému a situaci žadatelů o udělení mezinárodní ochrany dlících v tomto čl. s. V případě B. je situace natolik vypjatá, že bylo povinností žalované posoudit existenci systematických nedostatků v b. azylovém systému z úřední povinnosti.

5. Dále žalobce poukázal na jednotlivé nedostatky azylového řízení a podmínek žadatelů o mezinárodní ochranu, a to s odvoláním na zprávu organizace European Council on Refugees and Exiles (ECRE) zpracovanou ve spolupráci s B. h. výborem *Country report B.* z února 2018, která popisuje stav ke dni 31. 12. 2017. Žalobce konkrétně tvrdí, že třebaže B. zákonem z roku 2015 transponovalo procedurální směrnici, v některých ohledech se od ní odchýlilo (stanovení kratší lhůty pro možné pokračování v zastavených azylových řízeních v případě d. návratů pouze v délce 6 měsíců, standardní délka je 9 měsíců). Absentuje zákonné zabezpečení meritorního posouzení opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu ve výjimečných případech, jakož i zaručení legality pobytu takového žadatele alespoň po dobu prvotního posouzení této žádosti. Další nedostatek spatřuje žalobce v tom, že žadatelům není pro potřeby vedení řízení o žádosti zajištěno tlumočení z mateřského jazyka, je zajišťováno pouze ze světových jazyků (a., f., a.). Podle poznatků B. h. v. byly 2 % ze sledovaných pohovorů provedeny v jazyce, který žadatel neovládal, popř. za pomoci jiného žadatele o mezinárodní ochranu, a v 16 % případů tlumočení v soudním řízení prokázali tlumočníci nedostatečnou znalost b. Žadatelům o mezinárodní ochranu není ve správním řízení dostupná právní pomoc, nárok na právní pomoc mají až po podání žaloby; při sepsání žaloby a formulování jejích důvodů tak musí spoléhat na n. o. Dále žalobce poukazuje na to, že koncem roku 2016 začaly b. o. nahlížet na a. žadatele jako na zjevně nedůvodné, podíl úspěšných žádostí o jakýkoliv druh ochrany poklesl z 2,5 % na 1,5 %. Vzhledem k nárůstu počtu žadatelů se od roku 2016 zásadně zhoršila materiální situace ubytovaných žadatelů, neboť již od 1. 2. 2015 tito žadatelé kromě ubytování, stravy a základní lékařské péče nedisponují žádnou finanční podporou. Situace ve většině národních p. c. zůstává velmi špatná a pod úrovní minimálních akceptovatelných standardů, nedostatečné jsou dodávky vody a základní údržba sanitárních zařízení. Žadatelům jsou poskytovány pouze dvě jídla denně a základní hygienické balíčky, zásadním problémem je tedy zaopatření základních léků či prostředků péče o děti. Často jsou žadatelé zajišťováni, především mladí A. jsou soustavně diskriminováni. Zcela nedostatečná je podpora integrace osob, jimž byla přiznána mezinárodní ochrana, do společnosti. Formálně existující integrační plán není ve skutečnosti nijak realizován.
6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě poukázal na to, že žalobce neuvedl žádná tvrzení, z nichž by mohla dovodit jakékoliv pochybnosti o neexistenci systémových nedostatků b. azylového systému. Neuvedl žádné konkrétní obavy ani negativní okolnosti, kterým by byl v B. vystaven. Nestěžoval si na podmínky ubytování, kvalitu či množství stravy ani na nedostatek právní pomoci či nedostatky tlumočení při kontaktu s b. o. Nezminil ani odlišné zacházení s a. žadateli v porovnání se zacházením s ostatními žadateli. Žalovaná tak neměla od žalobce žádné indicie, které by ji vedly k závěru o existenci závažných důvodů domnívat se, že v B. dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Žalované není známo, že by kterýkoliv z odpovědných orgánů vydal stanovisko požadující zastavit transfery žadatelů do B. B. je právoplatným č. E. u., státní moc dodržuje

právní předpisy i lidská práva, ratifikovalo mezinárodní smlouvy o ochraně lidských práv a umožňuje činnost právníkům osobám dohlížejícím na dodržování těchto práv.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

7. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a žaloba po odstranění jejích vad na výzvu soudu obsahuje všechny nezbytné náležitosti. Žaloba je tedy věcně projednatelná.
8. Soud dále zjistil, že po zahájení soudního řízení vydala žalovaná rozhodnutí ze dne 20. 12. 2019 čj. KRPS-327590-30/ČJ-2019-010022, jímž rozhodla podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců o prodloužení doby trvání zajištění do X. Toto rozhodnutí bylo téhož dne žalobci oznámeno. Podle § 125 odst. 6 věty druhé zákona o pobytu cizinců oznámením rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince se dosavadní rozhodnutí o zajištění ruší. Zrušení rozhodnutí o zajištění v důsledku vydání rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění je automatickým následkem, jenž nastává přímo ze zákona a není výrazem reflexe zákonitosti a správnosti předchozího rozhodnutí o zajištění. Následkem zrušení rozhodnutí o zajištění pak není propuštění cizince ze zajištění, neboť k němu dochází v situaci, kdy je vydáno rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění (popř. nové rozhodnutí o zajištění či rozhodnutí o tzv. přezajištění), takže cizinec je nadále zajištěn, pouze se mění právní titul, na jehož základě je zajištěn. Tato nová právní úprava, účinná od 31. 7. 2019, nahradila předchozí právní úpravu, podle níž zanikala vydáním nového rozhodnutí o zajištění platnost dosavadního rozhodnutí o zajištění. V důvodové zprávě k zákonu č. 176/2019 je k novelizaci tohoto ustanovení uvedeno: *„Technická změna reagující na existenci nejen rozhodnutí o zajištění, ale i rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění. Dále se ustanovuje tentýž vztah k rozhodnutím vydaným podle zákona o azylu, tedy vždy to první rozhodnutí bude ex lege zrušeno. Rovněž je volena jasnější terminologie s ohledem na správní řád. Původní rozhodnutí, které je ex lege rušeno, přestává mít právní účinky oznámením dalšího rozhodnutí.“* (P. s. P. Č. r., 8. volební období, s. t. č. 203, dostupný na www.psp.cz). Z důvodové zprávy tedy nevyplývá, že by cílem novely bylo jakkoliv ovlivnit probíhající soudní přezkum rozhodnutí o zajištění. Existence správního rozhodnutí je podmínkou soudního řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Pokud dojde v průběhu řízení ke zrušení rozhodnutí, odpadá tím jeho předmět. Důsledkem tohoto neodstranitelného nedostatku podmínek řízení je odmítnutí žaloby na základě § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (viz rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2018, čj. 9 Azs 182/2018 – 21).
9. Soud se nicméně musel zabývat tím, zda výše naznačený procesní důsledek by byl v dané situaci souladný s právem na spravedlivý proces [čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“)] a s procesními zárukami souvisejícími s právem na svobodu [podle čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv s základních svobod (dále jen „Úmluva“) má každý, kdo byl zbaven svobody, právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonitosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení osobní svobody nezákonné]. Dále je třeba posoudit též soulad takového postupu s právem E. u. Zajištění za účelem předání cizince do jiného č. s. má právní základ v čl. 28 nařízení D. III, podle jehož odst. 4 se ohledně záruk vztahujících se na zajištěné osoby postupuje dle čl. 9 směrnice E. p. a R. 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (dále jen „přijímací směrnice“). Podle čl. 9 odst. 3 této směrnice musí členské státy v případě, kdy o zajištění rozhodují správní orgány, zajistit, aby mohl být na žádost žadatele proveden rychlý soudní přezkum

zákonnosti zajištění. O přezkumu se musí rozhodnout v co nejkratší době od začátku řízení, za tím účelem č. s. stanoví ve vnitrostátních předpisech lhůtu pro provedení přezkumu zákonnosti rozhodnutí o zajištění. Jelikož při vydání napadeného rozhodnutí byly aplikovány předpisy E. u., vztahuje se na daný případ čl. 47 Listiny základních práv E. u. (dále jen „Listina EU“), podle něhož má žalobce právo na účinné prostředky nápravy před soudem, jeho věc musí být projednána spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě nezávislým a nestranným soudem.

10. Soulad odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 125 odst. 6 věty druhé zákona o pobytu cizinců s výše uvedenými právy žalobce lze poměřit s využitím argumentů, které Ú. s. (viz náleze ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17), N. s. s. (rozsudek ze dne 29. 11. 2017, čj. 6 Azs 320/2017 – 20) a g. a. S. d. E. u. (viz stanovisko E. S. ze dne 31. 1. 2019 ve věci C-704/17) formulovaly vůči dřívější právní úpravě obsažené v § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, ve znění zákona č. 222/2017 Sb. Tato právní úprava ukládala soudům všech stupňů zastavit řízení ve věci přezkoumání rozhodnutí o zajištění, jestliže byl cizinec ze zajištění propuštěn. Tato právní úprava byla zrušena výše uvedeným náleze Ú. s. Ú. s. v nálezu s odkazem na judikaturu E. s. pro lidská práva (dále jen „ESLP“) zdůraznil, že právo na přístup k soudu se nevyčerpává pouhým předložením věci k rozhodnutí, ale obsahuje také právo na rozhodnutí o ní soudem (odst. 48 a 64). Prvním důvodem, pro něž je třeba trvat na podrobení rozhodnutí o zajištění soudní kontrole, je, že omezení (zbavení) osobní svobody je principiálně natolik citelným zásahem do tělesné a duševní integrity, že přezkum zákonnosti takového omezení musí být proveden v úplnosti. Druhým důvodem je nezbytnost zachovat možnost osoby držené v detenci požadovat v případě soudního rozhodnutí o nezákonnosti omezení osobní svobody odškodnění proti státu (odst. 65 a 68). Ú. s. dále z judikatury ESLP citoval závěr o důležitosti okamžité a urychlené soudní kontroly omezení osobní svobody, včetně možnosti naříditi propuštění (odst. 66). Postrádalo by smyslu, jestliže by soudní kontrola detence byla možná pouze po dobu, po kterou účinky takového opatření trvají (odst. 67). N. s. s. se v citovaném rozsudku zabýval zajištěním cizince dle tzv. návratové směrnice (směrnice E. p. a R. 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných normách a postupech v č. s. při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí), která ovšem obsahuje obdobnou formulaci povinností č. s., pokud jde o soudní přezkum rozhodnutí o zajištění, jako přijímací směrnice. Tato pravidla obsažená ve směrnici, která konkretizují čl. 47 Listiny EU, zakládají cizinci právo být zajištěn pouze v souladu s podmínkami uvedenými ve směrnici a právo na soudní přezkum rozhodnutí o zajištění v přiměřené době. S právem na co nejrychlejší projednání věci soudem je spojeno právo na neprodlené propuštění ze zajištění (odst. 64 a 66). Pokud by soud nestihl rozhodnout o žalobě proti rozhodnutí o zajištění dříve, než by byl cizinec ze zajištění propuštěn, takže soudní řízení by muselo být zastaveno, nedostalo by se cizinci efektivní soudní ochrany ve smyslu směrnice. Z evropského práva plyne též právo na poskytnutí náhrady škody či nemateriální újmy z důvodu porušení evropského práva, jehož vymáhání nemohou č. s. nepřiměřeně ztěžovat, či dokonce znemožňovat (odst. 65 a 66). Rovněž z analýzy provedené g. a. S. d. EU vyplývá, že evropské právo klade důraz na rychlý soudní přezkum zákonnosti rozhodnutí o zajištění a neprodlené propuštění cizince ze zajištění, je-li rozhodnutí shledáno nezákonným. Procesní záruky garantované ve vztahu k přezkumu rozhodnutí o zajištění evropským právem je třeba vykládat v návaznosti na záruky plynoucí z čl. 5 Úmluvy (odst. 36 a násl. stanoviska).

11. V případě, že by vydání rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění mělo za následek odmítnutí žaloby proti rozhodnutí o zajištění, neznamená to, na rozdíl od právní úpravy zavedené zákonem č. 222/2017 Sb. (zastavení soudního řízení), že by tím byl zcela vyloučen soudní přezkum rozhodnutí ve věci zajištění. Podmínky pro odmítnutí žaloby by totiž byly splněny pouze v okamžiku, kdy by bylo vydáno jiné rozhodnutí o zajištění cizince (nové rozhodnutí o zajištění, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění nebo rozhodnutí o tzv. přezajištění v režimu zákona o azylu), které lze soudně napadnout a přezkoumat. Vždy zde zůstane jedno rozhodnutí ve věci zajištění, které je poslední a které nemůže být *ex lege* zrušeno na základě § 125 odst. 6 zákona o pobytu cizinců. V tomto dalším soudním řízení by ovšem byla posuzována toliko zákonnost tohoto dalšího rozhodnutí ve věci zajištění, nikoliv zákonnost původního rozhodnutí, jehož soudní přezkum musel být z důvodu odpadnutí podmínky řízení procesním způsobem ukončen. Byť i v tomto dalším soudním řízení mohou být posuzovány totožné skutečnosti, které by byly hodnoceny v řízení o žalobě proti původnímu rozhodnutí o zajištění, nemusí tomu tak být nutně vždy. I kdyby v obou řízeních byly posuzovány totožné skutečnosti, neznamená to, že výsledek řízení bude stejný, jaký by byl výsledek řízení o žalobě proti původnímu rozhodnutí o zajištění, neboť v mezidobí se mohla změnit skutková situace, nebo dokonce právní úprava, nejčastěji se bude lišit kvalita odůvodnění (zatímco prvotní rozhodnutí o zajištění se vydává v časové nouzi, navazující rozhodnutí ve věci zajištění mohou být připravována důkladněji). Výsledek obou řízení tedy může být odlišný (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2019, čj. 2 Azs 330/2018 – 30, zejména body 22 a 28), a proto z hlediska požadavku na efektivitu soudního přezkumu rozhodnutí o zajištění nelze považovat za dostatečné, že soudnímu přezkumu lze vždy reálně podrobit přinejmenším poslední rozhodnutí ve věci zajištění.
12. Z čl. 5 odst. 4 Úmluvy a čl. 9 odst. 3 přijímací směrnice nadto plyne požadavek rychlého soudního přezkumu, jemuž se přiči takový výklad procesních pravidel, který vede k tomu, že je meritorní soudní přezkum rozhodnutí o zajištění oddalován. Smyslem důrazu kladeného na rychlost soudního přezkumu je zajistit, aby v případě důvodnosti žaloby bylo nařízeno okamžité propuštění cizince ze zajištění. Jde tedy o procesní záruku, která má garantovat, aby nezákonné zajištění nařízené správním orgánem trvalo co nejkratší dobu (viz rozhodnutí ESLP ze dne 8. 11. 2011 ve věci K. proti S., stížnost č. 46092/06, bod 93). Oddalování meritorního soudního přezkumu důvodů zajištění by evidentně bylo v rozporu s tímto závazkem Č. r., a to nehledě na to, že správní orgány by mohly záměrně takový soudní přezkum mařit tím, že by vydávaly rozhodnutí o zajištění na relativně krátkou dobu (např. 30 dnů) a následně opakovaně ve stejné krátkých intervalech rozhodovaly o prodloužení doby trvání zajištění, čímž by pravidelně docházelo k tomu, že by před meritorním rozhodnutím soudu o žalobě odpadl předmět řízení z důvodu zrušení přezkoumávaného rozhodnutí *ex lege*. Existenci tohoto prostoru pro hypotetické zneužití procesní úpravy nelze připustit.
13. Soud shrnuje, že aplikací § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. na případy, na něž dopadá § 125 odst. 6 věta druhá a třetí zákona o pobytu cizinců, by zpravidla bylo porušeno právo zajištěného nejen na efektivní soudní přezkum rozhodnutí o zajištění, ale vždy právo na rychlý soudní přezkum. Z důvodů výše popsaných ve vztahu k efektivitě soudního přezkumu je ohroženo i právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím o zajištění. Předně je třeba uvést, že zrušení rozhodnutí o zajištění *ex lege* na základě § 125 odst. 6 zákona o pobytu cizinců nemá za následek splnění podmínek vzniku nároku na náhradu škody. Podle § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti státu za škodu způsobenou

nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, zakládá nárok na náhradu škody pouze situace, kdy je pravomocné (nebo předběžně vykonatelné) rozhodnutí správního orgánu zrušeno či změněno pro nezákonnost. Jak soud uvedl již výše, z konstrukce obsažené v § 125 odst. 6 věty druhé a třetí zákona o pobytu cizinců nelze dovozovat, že by vydáním dalšího rozhodnutí o zajištění bylo rušeno předchozí rozhodnutí o zajištění z důvodu nezákonnosti. Odmítnutí žaloby proti prvotnímu rozhodnutí o zajištění by vedlo k tomu, že by cizinci nebyla poskytnuta soudní ochrana proti rozhodnutí, které považuje za nezákonné, ale přezkumu by bylo skutečně podrobeno až některé z navazujících rozhodnutí ve věci zajištění, které přitom může být zákonné, a tedy nebude soudem zrušeno, třebaže prvotní rozhodnutí o zajištění by neobstálo. Aby bylo cizinci zachováno právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, které je součástí práva na spravedlivý proces dle ú. p. Č. r. a plyne i z práva E. u., musí být dokončeno soudní řízení proti rozhodnutí o zajištění, třebaže v průběhu řízení nastala právní fikce jeho zrušení.

14. Soud tedy dospěl k závěru, že zrušení napadeného rozhodnutí na základě § 125 odst. 6 věty druhé zákona o pobytu cizinců není důvodem pro odmítnutí žaloby dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Pouze takový výklad vztahu uvedených ustanovení je ústavněkonformní (čl. 36 Listiny a čl. 5 odst. 4 Úmluvy) a v souladu s právem E. u. (čl. 47 Listiny EU a čl. 9 odst. 3 přijímací směrnice). Soud neshledal důvod pro předložení návrhu Ú. s. na zrušení § 125 odst. 6 věty druhé zákona o pobytu cizinců, neboť toto ustanovení neukládá povinnost ukončit řízení o žalobě proti rozhodnutí o zajištění bez provedení meritorního přezkumu. Zavádí pouze pravidlo automatického zrušení předchozího rozhodnutí o zajištění, které však samo o sobě nemá žádný dopad na postavení cizince ani na soudní přezkum. Rozporný s ústavním pořádkem by mohl být až výklad tohoto ustanovení ve spojení s § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Je-li ovšem možné toto ustanovení vyložit ústavněkonformně, má takový výklad přednost před zrušením části zákona. Soud neshledal za potřebné ani položit předběžnou otázku S. d. E. u., neboť čl. 9 odst. 3 přijímací směrnice považuje za zcela jasný (doktrína *acte claire*).
15. Soud doplňuje, že nepovažuje za překážku pro další vedení soudního řízení skutečnost, že přezkoumávané rozhodnutí v současnosti již neexistuje, neboť bylo *ex lege* zrušeno. Jakkoliv by se mohlo jevit jako nesmyslné zamítnout žalobu proti rozhodnutí, které již bylo zrušeno, resp. zrušit již zrušené rozhodnutí, jde pouze o „technický“ pohled na věc. Funkcí soudního přezkumu v daném případě je posoudit zákonnost napadeného rozhodnutí podle stavu v době, kdy bylo vydáno. Tato otázka nebyla doposud nikým řešena, zrušení rozhodnutí dle § 175 odst. 6 věty druhé zákona o pobytu cizinců nevychází z toho, že by správní orgán posoudil zákonnost napadeného rozhodnutí a v reakci na to se rozhodl vydat rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění. Soudu nic fakticky ani právně nebrání v tom, aby posoudil zákonnost napadeného rozhodnutí, třebaže v současnosti již neexistuje (ostatně soudní přezkum správních rozhodnutí je postaven na retrospektivním přístupu). Lze tak zamítnout žalobu proti rozhodnutí, které již bylo ze zákona zrušeno, stejně jako lze rozhodnutím soudu zrušit rozhodnutí zrušené ze zákona. Smyslem zrušení již zrušeného rozhodnutí je vyjádřit, že třebaže rozhodnutí již nevyvolává žádné právní účinky, bylo nadto nezákonné. Takové rozhodnutí soudu má významné satisfakční účinky (morální satisfakce), vytváří předpoklad pro uplatnění nároku na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím a může mít dopad i na další trvání zajištění cizince. Soud si je vědom judikatury, podle níž zrušení rozhodnutí o zajištění nemá za následek propuštění cizince ze zajištění, je-li v době vydání zrušujícího rozsudku

zajištění na základě formálně jiného správního rozhodnutí (rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2019, čj. 2 Azs 330/2018 – 30, bod 23). Soud ponechává stranou, zda je tento právní názor souladný s čl. 9 odst. 3 přijímací směrnice a čl. 5 odst. 4 Úmluvy, uvedený právní názor však nepředstavuje důvod, pro který by měl soud rezignovat na meritorní přezkum *ex lege* zrušeného rozhodnutí o zajištění. Třebaže lze pochybovat o smysluplnosti soudního přezkumu napadeného rozhodnutí v situaci, kdy jeho zrušení nepovede k propuštění cizince ze zajištění, nelze odhlédnout od toho, že i za této situace může zrušení rozhodnutí o zajištění alespoň zprostředkovaně vést k propuštění cizince ze zajištění. Požádá-li totiž následně cizinec o propuštění ze zajištění, bude se muset správní orgán věcně vypořádat s důvody zrušujícího rozsudku. To platí i pro případ, že správní orgány budou po vydání rozsudku vydávat další rozhodnutí o zjištění cizince.

16. Z výše uvedeného plyne, že soud přistoupil k meritornímu projednání žaloby. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
17. S ohledem na skutečnost, že žádný z účastníků nepožádal o nařízení jednání a soud nepovažuje nařízení jednání za nezbytné, rozhodl soud o žalobě bez jednání (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců). Dokazování soud neprovedl.

Posouzení žalobních bodů

18. Podle čl. 28 odst. 2 nařízení D. III mohou členské státy zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření. Obsah tohoto ustanovení převzal český zákonodárce do § 129 zákona o pobytu cizinců.
Podle čl. 3 odst. 2 pododstavce druhého nařízení D. III nelze žadatele přemístit do č. s., který byl primárně určen jako příslušný, pokud existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny EU.
19. V nyní posuzované věci uplatnil žalobce žalobní body výhradně proti závěru žalované, že žalobce lze předat do jiného č. s. E. u., který je odpovědný za posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle nařízení D. III, a to jen v tom ohledu, zda předání není vyloučeno na základě čl. 3 odst. 2 pododstavce druhého nařízení D. III. Jinými aspekty zákonnosti rozhodnutí o zajištění se proto soud nezabýval.
20. Žalobce předně napadá přezkoumatelnost rozhodnutí žalované v části, která obsahuje úvahu žalované o neexistenci systémových nedostatků azylového systému v B. r. Požadavky kladené na odůvodnění rozhodnutí o zajištění ohledně (ne)existence překážky předání žadatele do jiného č. s. formuloval rozšířený senát N. s. s. v rozsudku ze dne 17. 4. 2018, čj. 4 Azs 73/2017 – 29. Rozšířený senát potvrdil dřívější závěr, že správní orgán rozhodující o zajištění cizince se musí z úřední povinnosti zabývat otázkou faktické a právní uskutečnitelnosti předání cizince do jiného č. s. na základě nařízení D. III, tj. i

otázkou případných systémových nedostatků azylového systému ve státě, do něhož má být předán. Z toho ovšem nelze dovozovat povinnost vtělit do odůvodnění rozhodnutí o zajištění ve všech případech úvahy, jimiž se správní orgán při posuzování této otázky řídil. Pokud účastník řízení systémové nedostatky v řízení o zajištění nenamítal a správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k takovým nedostatkům ve státě, do něhož má být účastník předán, nedochází, případně o nich nepanují ani důvodné pochybnosti, není nutné, aby své úvahy na dané téma v odůvodnění výslovně uváděl (viz odst. 20 a 21 rozsudku rozšířeného senátu). S ohledem na zásadu vzájemné důvěry č. s. má správní orgán povinnost otázku systémových nedostatků výslovně v rozhodnutí o zajištění vypořádat i bez námítky pouze tehdy, dospějí-li sám k závěru, že takové nedostatky ve státě, kam má být cizinec následně předán, existují, případně jsou-li o jejich existenci důvodné pochybnosti. O. p. musí při posuzování naplnění účelu zajištění vycházet z obecně známých skutečností o nedostacích azylového systému dané země, z poznatků ze své úřední činnosti a také z výpovědí zajištěných cizinců. Ve sporných situacích pak jsou povinny vyžádat si podklady potřebné pro posouzení této otázky, jinak by totiž v těchto případech nemohly učinit úvahu o tom, zda předání cizince do jiného č. s. bude fakticky proveditelné, tedy posoudit otázku nezbytnosti omezení cizince na jeho osobní svobodě. V jednom z rozsudků, v nichž N. s. s. navázal na rozsudek rozšířeného senátu, se přihlásil k dřívějšímu závěru, že s ohledem na potřebu vydat rozhodnutí o zajištění neprodleně nelze po správním orgánu spravedlivě žádat, aby otázku existence systémových nedostatků vyřešil zevrubně a detailně. Správní orgán je povinen zhodnotit zejména skutečnosti, které jsou mu známy z úřední činnosti či vyplývají z rozhodovací praxe soudů, skutečnosti obecně známé a případné okolnosti konkrétně zmíněné zajišťovaným cizincem (rozsudek ze dne 28. 11. 2019, čj. 7 Azs 150/2019 – 19).

21. Soud předně uvádí, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřetelně plyne, že žalovaná zvažovala, zda předání žalobce do B. r. nebrání systémové nedostatky b. azylového systému. Žalovaná posouzení této otázky zcela správně založila na zásadě vzájemné důvěry mezi č. s. (viz rozhodnutí velkého senátu S. d. E. u. ze dne 19. 3. 2019 ve věci *J. proti S. r. N.*, C-163/17). Dále vyšla ze skutečností známých jí z její úřední činnosti a zohlednila též tu skutečnost, že žalobce žádnou výhradu vůči podmínkám v B. r. nevznášel. Žalovaná tedy postupovala v souladu s výše citovanou judikaturou.
22. Žalobce se v této souvislosti dovolává toho, že žalované mělo být známo, že b. azylový systém je problematický. Tomu ovšem soud nemůže přisvědčit. Jedním z pramenů, z něhož by žalovaná mohla nabýt pochybnosti o neexistenci systémových nedostatků b. azylového systému, je judikatura č. s. N. s. s. přitom setrvale v letech 2018 a 2019 judikoval, že ve vztahu k B. r. není dána překážka předání žadatelů o mezinárodní ochranu dle čl. 3 odst. 2 pododstavce druhého nařízení D. III (viz rozsudky ze dne 28. 11. 2019, čj. 7 Azs 150/2019 – 19, ze dne 14. 11. 2019, čj. 1 Azs 226/2019 – 26, usnesení ze dne 21. 8. 2018, čj. 2 Azs 132/2017 – 45, a ze dne 31. 8. 2017, čj. 3 Azs 122/2017 – 70). Žalovaná rozhodovala o zajištění v situaci, kdy S. d. E. u. zpřísnil kritéria pro aplikaci čl. 3 odst. 2 pododstavce druhého nařízení D. III (k tomu viz níže). V tomto kontextu nemohly žalované vzniknout rozumné pochybnosti o dostatečné úrovni b. azylového systému.
23. Soud uzavírá, že zejména s ohledem na skutečnost, že žalobce ve svém výsledku nezmínil žádný negativní aspekt b. azylového systému, pro nějž odmítá vrátit se do tohoto č. s. E.

u., v němž požádal o mezinárodní ochranu, lze odůvodnění napadeného rozhodnutí považovat za dostatečné. Námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí je nedůvodná.

24. Soud se dále zabýval otázkou, zda zajištění žalobce je nezákonné z toho důvodu, že nemůže být dosaženo jeho účelu (předání do B. r.) v důsledku aplikace čl. 3 odst. 2 pododstavce druhého nařízení D. III. Žalobce je oprávněn uplatnit tuto námitku poprvé až v žalobě (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS čj. 4 Azs 73/2017 – 29, bod 27).
25. Výklad čl. 3 odst. 2 pododstavce druhého nařízení D. III nedávno podal velký senát S. d. E. u. ve dvou svých rozhodnutích ze dne 19. 3. 2019 (C-163/17 *J. proti S. r. N.* a spojené věci C-297/17, C-318/17, C-319/17 a C-438/17 *I. proti S. r. N.*), a to ve vztahu k podmínkám přijetí žadatelů v č. s., resp. osob s přiznanou mezinárodní ochranou. Podle něho k tomu, aby se na zjištěné systémové nedostatky azylového systému v č. s. E. u. vztahovala působnost článku 4 Listiny EU, musí dosahovat tyto nedostatky obzvláště vysoké míry závažnosti, která závisí na všech skutečnostech případu. Této obzvláště vysoké míry závažnosti by bylo dosaženo, pokud by se osoba, která je zcela závislá na veřejné podpoře, v důsledku nezájmu o. č. s. nezávisle na své vůli a osobní volbě ocitla v situaci **silné materiální deprivace**, v níž by nemohla uspokojovat své nejzákladnější potřeby, jako je zejména potřeba se najíst, umýt a ubytovat, a kterou by bylo poškozováno její tělesné či duševní zdraví nebo v důsledku které by se ocitla v zanedbaném stavu, jenž je v rozporu s lidskou důstojností. Uvedená míra závažnosti tudíž není dána v situacích, které třebaže se vyznačují značně nejistou situací dotčené osoby či podstatným zhoršením jejich životních podmínek, neznamenají vážnou materiální deprivaci, kdy se tato osoba ocitá v natolik závažné situaci, že takovou situaci lze stavět na roveň nelidskému či ponižujícímu zacházení. Pro tuto doktrínu se v n. judikatuře (viz níže) vžilo výstižné, byť značně zjednodušující označení „*Brot, Bett und Seife*“, tedy „*chléb, postel a mýdlo*“. N. s. s. pak v rozsudku ze dne 14. 11. 2019, čj. 1 Azs 226/2019 – 26 (bod 27), doplnil, že v případě nedostatků týkajících se řízení o mezinárodní ochraně by se muselo jednat o nedostatky obdobné intenzity, jakou S. d. E. u. zmínil v souvislosti s životními podmínkami.
26. Dále je třeba zdůraznit, že předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o zajištění, nikoliv rozhodnutí o přemístění žalobce do jiného č. s. E. u. vydané na základě nařízení D. III. V rozsudku čj. 1 Azs 226/2019 – 26 (bod 20) N. s. s. výstižně uvedl: „*V řízení o zajištění proto není nutné postavit najisto, že předání cizince do jiného č. s. bude skutečně realizováno. Postačí závěr o možnosti předání. Jinými slovy, žalovaná je povinna učinit pouze úvahu, zda není předání do konkrétního č. s. vzhledem ke stavu jeho azylového systému a priori vyloučené. Teprve v následném řízení o předání (resp. o určení příslušného státu) se zevrubně ověří, zda je předání cizince do jiného č. s. skutečně realizovatelné (viz např. rozsudky ze dne 30. 1. 2019, č. j. 1 Azs 71/2018 – 24, bod 21, ze dne 31. 7. 2019, č. j. 6 Azs 59/2019 – 38, body 16 a 23, nebo ze dne 17. 10. 2019, č. j. 4 Azs 153/2019 – 30, body 24 a 25). Rozhodnutí o určení příslušného státu podléhá samostatnému soudnímu přezkumu, v němž může cizinec namítnout překážky předání, včetně systémových nedostatků ve výše uvedeném smyslu.*“ Je tedy zřejmé, že v rámci řízení o zajištění ani v rámci jeho následného soudního přezkumu se neuplatní totožný důkazní standard týkající se hodnocení úrovně azylového systému č. s. E. u., do něhož má být žadatel vrácen, jako v případě řízení o předání žadatele a jeho následného soudního přezkumu. Účelem posuzování úrovně azylového systému v řízení o zajištění je zabránit zajištění cizince, je-li zjevné, že nebude moct být dosaženo účelu zajištění. Zajištění cizince brání toliko tak zjevné mezery azylového systému, které nenechávají

nikoho na pochybách, že jsou neslučitelné s čl. 4 Listiny EU. Naproti tomu nelze po správním orgánu ani soudu (i s ohledem na časovou nouzi, v níž jsou povinny rozhodnout) požadovat, aby se zabíraly jednotlivými detaily a finesami b. právní úpravy azylového systému a jeho fungování v praxi, které třebaže mohou zakládat závažné systémové nedostatky podřaditelné pod čl. 3 odst. 2 pododstavec druhý nařízení D. III, nelze je považovat za jednak zjevné nedostatky, jednak nedostatky zjevně porušující čl. 4 Listiny EU. Tyto nedostatky je třeba zohlednit při přezkumu zajištění tehdy, jestliže byly podřazeny pod čl. 3 odst. 2 pododstavec druhý nařízení D. III judikaturou nebo odpovědnými orgány (např. Ú. V. k. OSN pro u.).

27. Soud neprovedl důkaz zprávou *Country report B.* za rok 2017, kterou žalobce přiložit v a. jazyce k doplnění žaloby. Tato zpráva popisuje stav ke dni 31. 12. 2017 a v době vydání napadeného rozhodnutí i rozhodování soudu ji lze považovat za neaktuální (shodně rozsudek NSS čj. 1 Azs 226/2019 – 26, bod 25), neboť zejména fakticita azylového systému se dynamicky vyvíjí v závislosti na počtu žadatelů o mezinárodní ochranu. V době, kdy zástupce žalobce předložil soudu zmíněnou zprávu, byla již dostupná její verze dle stavu ke dni 31. 12. 2018 (dostupná na <https://www.X>). Soud však především vyšel z toho, že tvrzení žalobce popisující nedostatky b. azylového systému jsou pravdivá, a poměřil jejich závažnost požadavky formulovanými výši citovaným právním názorem velkého senátu S. d. E. u.
28. V této souvislosti je třeba připustit, že b. azylový systém skutečně vykazuje řadu nedostatků, zejména pokud jde o jeho reálné fungování. Konkrétní výhrady, které žalobce formuloval v doplnění žaloby, jsou pouze popisem obecné situace panující v B., žalobce je nikterak nevztáhl ke své osobě, zejména neuvedl, že by již byl kterémukoliv z těchto nedostatků vystaven během svého předchozího pobytu v u. z. v B. Dále je třeba uvést, že podle informací, které žalovaná obdržela prostřednictvím systému E., nebylo o žalobcově žádosti o mezinárodní ochranu doposud nijak rozhodnuto. Na žalobce je proto třeba nahlížet jako na osobu, která podala první žádost o udělení mezinárodní ochrany, která je stále projednávána.
29. Žalobce poukazuje na nepřesnou transpozici procedurální směrnice, která se týká délky lhůty stanovené pro možné pokračování v zastavených azylových řízeních v případě d. návratů. Žalobce nicméně při svém výsledku před žalovanou ani v soudním řízení neuvedl, že by jeho řízení vedené b. o. bylo zastaveno. Z informace získané ze systému E. plyne, že řízení o žádosti nebylo zastaveno. Žádost samotná ostatně byla podána až dne 8. 8. 2019, lhůta 6 měsíců tedy zjevně nemohla uplynout, i kdyby bylo řízení zastaveno. Je na žalobci, aby se urychleně navrátil do B. a tam účinným způsobem hájil svá práva. Ani další výhrada týkající se opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu a zajištění legality pobytu během posuzování těchto žádostí nepřichází v případě žalobce do úvahy, neboť se nachází v situaci, kdy je projednávána jeho první žádost.
30. Dále žalobce zmiňuje problémy s tlumočením, zejména do jazyků f., d., p., k., u., t. a s. V Č. r. žalobce komunikoval v p., o dostupnosti tlumočení z tohoto jazyka v B. r. žalobce nic neuvedl. Jakkoliv je tlumočení do jazyka, jemuž žadatel rozumí, základním předpokladem správného posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany, je pochopitelné, že menší s. E. u., které nemají početnější komunity obyvatel pocházejících ze států, odkud přichází žadatelé o mezinárodní ochranu, mají zásadní potíže se zajištěním tlumočnicků o. či a. jazyků. Tato situace nesvědčí o neochotě státních orgánů zajistit férový průběh správních a soudních řízení, nýbrž vyjadřuje faktický stav, kdy azylový systém

narazil na své kapacitní možnosti. Žalobce dokumentuje tento stav i číselnými údaji, podle nichž 2 % pohovorů monitorovaných B. h. v. byly provedeny v jazyce, jemuž žadatel nerozuměl, nebo s pomocí jiného žadatele. Nedostatečná znalost b. jazyka ze strany tlumočníka byla zaznamenána v 16 % případů. Vzhledem k tomu, že a. občané představují nejpočetnější skupinu žadatelů o mezinárodní ochranu v B. (1 139 z celkového počtu 3 700 v roce 2017, viz žalobcem předloženou zprávu), je zřejmé, že zaznamenané problémy v tlumočení nemohou zasahovat významnou část a. žadatelů. Tvrzení žalobce není takového charakteru, že by na jeho základě bylo třeba učinit závěr o značné pravděpodobnosti, že během úkonů, které s ním budou v průběhu správního či soudního řízení provedeny b. o., nebude mít k dispozici tlumočníka do jazyka, jemuž by rozuměl.

31. Pokud jde o dostupnost právní pomoci, žalobce popisuje situaci z roku 2017, tedy již neaktuální, neboť sám zmiňuje, že počátkem roku 2019 by mělo dojít k částečnému zlepšení. K aktuální situaci se žalobce nijak nevyjadřuje, ta je přitom pro posouzení věci určující. Soud doplňuje, že právní pomoc může být žalobci poskytnuta i v Č. r., neboť podmínky pro přiznání mezinárodní ochrany i základní procesní rámec jsou unifikovány pro všechny č. s. E. u. ve směrnících (kvalifikační a procedurální směrnice). Ostatně žalobce využil v Z. p. z. c. B. právní poradenství dvakrát, jednou od O. p. p. u., jednou od advokáta Mgr. Lechovského. V případě zájmu má možnost poradenství dále bezplatně využívat (činnost O. p. p. u. je hrazena z grantu M. v.) a připravit se zde na azylové řízení v B. r. Ačkoliv v B. r. může mít obtíže se získáním státem poskytované právní pomoci, může ji vyhledat u nevládních organizací a neziskového sektoru. Kontakty na tyto subjekty přitom může získat v Č. r. např. od svého stávajícího zástupce nebo O. p. p. u., jejíž pracovník pravidelně dochází do Z. p. z. c. B. Důkladnou přípravou (tedy vlastní aktivitou) tak může žalobce předejít tomu, že by se v B. r. ocitl zcela bez právní pomoci.
32. Žalobce dále poukazuje na nízký podíl úspěšnosti žádostí o mezinárodní ochranu podaných a. občany. To by skutečně mohlo nasvědčovat tomu, že se b. orgány odpovědně nezabývají žádostmi A. a i důvodné žádosti zamítají. Žalobcův příběh, jak jej vylíčil žalované během svého výslechu, ovšem nevykazuje žádný aspekt, který by byl relevantní z hlediska mezinárodní ochrany. Žalobce před svým odchodem ze země původu žil se svými rodiči a sourozenci v K., kde je relativně stabilní bezpečnostní situace, která nezavdává důvod pro přiznání mezinárodní ochrany. Ostatně zbývající členové rodiny v zemi původu zůstali. Žalobce opustil zemi původu proto, že rodiče jeho snoubenky nesouhlasí se sňatkem, v. mu z. Byl-li žalobce kvůli tomu ochoten opustit celou svoji rodinu a bez snoubenky absolvovat náročnou cestu plnou nástrah až do E., jejímž důsledkem není nic jiného než odloučení žalobce od snoubenky, jistě by bylo možné po žalobci legitimně požadovat, aby své problémy s rodiči snoubenky řešil v zemi původu nástroji vnitrostátního práva a v krajním případě ukončením vztahu se snoubenkou. Pokud tedy b. orgány žalobcovu žádost zamítnou, nelze tento výsledek považovat za překvapivý a zjevně nesprávný. Identifikovaný potenciální systémový nedostatek b. azylové rozhodovací praxe se v žalobcově případě neprojeví negativním způsobem.
33. Žalobce dále popsal nedostatky v materiálních podmínkách žadatelů o mezinárodní ochranu ubytovaných v b. azylových c. Z žalobcova popisu plyne, že žadatelům je zajištěna strava dvakrát denně, je jim poskytnuto ubytování a dostávají základní hygienické balíčky. Tyto podmínky, jakkoliv se mohou zdát neúnosné pohledem poměrně vysokých západních standardů bydlení a živobytí, úspěšně projdou testem vymezeným judikaturou S. d. E. u. Žalobce sám potvrzuje, že mu bude v případě předání do B. r. zajištěno

ubytování, strava i hygienické potřeby, tedy nebude trpět silnou materiální deprivací, v níž by nemohl uspokojovat své nejzákladnější potřeby, jako je zejména potřeba se najíst, umýt a ubytovat, a kterou by bylo poškozováno jeho tělesné či duševní zdraví nebo v důsledku které by se ocitl v zanedbaném stavu, jenž je v rozporu s lidskou důstojností. Neposkytování finančního příspěvku (kapesného) nemůže žadatele, je-li ubytován v u. z., uvrhnout do stavu těžké materiální deprivace. Žalobce je zdravý, tedy jím zmiňovaný problém spočívající v dostupnosti základních léků a prostředků péče o děti se jej netýká. Žalobce nadto uvádí, že základní lékařská péče je v z. poskytována. Frekvenci poskytování stravy (dvakrát denně) nelze označit za stav těžké materiální deprivace.

34. Žalobce dále zmiňuje, že mu hrozí umístění do z. d. typu. Tato skutečnost sama o sobě nepředstavuje systémový nedostatek b. azylového systému, je-li zajištění prováděno v souladu s přijímací směrnicí. V této souvislosti je třeba zmínit, že žalobce po podání žádosti o mezinárodní ochranu nelegálně opustil území B., nelegálně překročil hranici do S. a dále nelegálně cestoval do R. a Č. r. s cílem dojet do F. Je tedy zjevné, že žalobce nedostál své povinnosti setrvat ve státě, který je příslušný k rozhodnutí o jeho žádosti, do doby rozhodnutí. Soudu není zřejmé, v čem přesně by měla spočívat nepřiměřenost jeho zajištění, bude-li zapotřebí zajistit tímto způsobem jeho účast v řízení o udělení mezinárodní ochrany [např. dle čl. 8 odst. 3 písm. b) přijímací směrnice].
35. Jako poslední žalobce zmínil zásadní nedostatky při uskutečňování programu integrace osob, jimž byla přiznána mezinárodní ochrana. K tomu soud uvádí, že žalobce je mladý, zdravý muž bez závazků. Dokázal si zařídit cestu dlouhou několik tisíc kilometrů do E., zajistit opakované nelegální překračování hranic v A. i E., postaral se o sebe během téměř d. pobytu v I., tedy ve zcela cizím prostředí. Jistě pro něj nebude problém i bez aktivní pomoci b. státních orgánů vytvořit si zázemí v B. r. a pozvolna se integrovat do tamější společnosti, bude-li mu přiznána některá z forem mezinárodní ochrany.
36. Z důvodů výše uvedených dospěl soud k závěru, že s ohledem na individuální okolnosti žalobcova případu a na skutečnost, že na jeho případ dopadající systémové nedostatky b. azylového systému nejsou tak závažného charakteru (viz judikaturu citovanou v bodě 25 shora), nelze mít *a priori* za to, že by přemístění žalobce do B. r. představovalo porušení čl. 3 odst. 2 pododstavce druhého nařízení D. III. Žalobní bod je nedůvodný.
37. Na podporu tohoto závěru lze poukázat též na judikaturu n. prvostupňových i odvolacích správních soudů, které zejména po vydání rozhodnutí velkého senátu S. d. E. u. ze dne 19. 3. 2019 neshledávají ve vztahu ke zdravým práceschopným mužům takové systémové nedostatky b. azylového systému, které by bylo možné podřadit pod čl. 3 odst. 2 pododstavec druhý nařízení D. III (viz usnesení V. B.-W. ze dne 27. 5. 2019, sp. zn. A 4 S 1329/19, dostupné na <https://X>, rozsudek V. O. ze dne 2. 9. 2019, sp. zn. 5 A 1163/18, dostupný na www.X, rozsudek S. O. ze dne 13. 11. 2019, sp. zn. 4 A 947/17.A, dostupný na <https://www.X/>, rozsudek V. H. ze dne 19. 9. 2019, sp. zn. 16 A 6012/18, dostupný na www.X). Závěry soudů jiných č. s. E. u. jsou významným vodítkem při posuzování podmínek pro aplikaci čl. 3 odst. 2 pododstavce druhého nařízení D. III (viz procesní postup a argumentaci N. s. s. ve věci sp. zn. 5 Azs 195/2016).

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

38. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
39. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.
40. Usnesením ze dne 19. 12. 2019, čj. 53 A 20/2019 – 19, byl žalobci ustanoven k ochraně jeho práv zástupcem advokát JUDr. Ing. Jakub Backa. Odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů soudem ustanoveného advokáta hradí podle § 35 odst. 10 věty první za středníkem s. ř. s. stát. Výše odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů se stanoví podle § 35 odst. 2 s. ř. s. na základě vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif). Ustanovený zástupce provedl v řízení jeden účelný úkon právní služby, a to sepis doplnění žaloby ze dne 1. 1. 2020 [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. JUDr. Ing. Backa byl ustanoven zástupcem z důvodu, že již dříve iniciativně o své vlastní vůli převzal zastoupení žalobce, a to skrze svého společníka Mgr. L., který se žalobcem provedl první poradu v Z. p. z. c. B. dne 10. 12. 2019, a to v takovém rozsahu, že žalobce pojal důvěru v nepřítomného JUDr. Ing. Backu, jak uvedl v návrhu na ustanovení zástupce. Pokud by JUDr. Ing. Backa tímto způsobem zastoupení již fakticky nepřevzal, soud by jej zástupcem žalobce neustanovil, namísto něho by žalobci ustanovil zástupcem O. p. p. u., jejíž právní poradenství žalobce využil dne 4. 12. 2019, nebo jiného advokáta v souladu s praxí zdejšího soudu spočívající v rotaci ustanovovaných advokátů. Právní úkon spočívající v převzetí zastoupení tak byl proveden mimo rámec tohoto řízení na náklady samotného zástupce žalobce v rámci jeho setrvalé uplatňované podnikatelské strategie spočívající ve vyhledávání klientů v z. p. z. c. za účelem vytvoření předpokladů pro to, aby byl následně soudem ustanoven jejich zástupcem a získal nárok na poskytnutí odměny a náhrad ze státního rozpočtu. Za úkon spočívající v převzetí zastoupení nenáleží zástupci žalobce odměna. Odměna za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu] a náhrada hotových výdajů za jeden úkon právní služby 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož je zástupce žalobce plátcem DPH, zvyšuje se odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny a náhrady odvést, tj. o částku 714 Kč (21 % z 3 400 Kč). Ustanovenému zástupci žalobce tak náleží odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové částce 4 114 Kč.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 14. ledna 2020

Tomáš Kocourek, v. r.
soudce